

Vánoční a novoroční pozdravy

Odesíláme každoročně desítky pozdravů svým osobním přátelům, ale též přátelům našich sborů. A stejně tak přicházejí pozdravy a milé vzpomínky přátel zpět. V posledních letech vedle telefonických pozdravů též krátké SMS zprávy. Škoda, že Vám nemůžu ukázat ty krásné fotografie či fotomontáže, nebo krásné kresby a výtvary některých našich přátel. Za ta léta by to bylo již na malou výstavu. Proto lituji, že tyto krásné výtvary nemohu uchovávat. Mnohé by si tuto pozornost zasloužily. Protože jsou určeny všem členům sborů, alespoň vyjmenuji od koho jsou.

Textové zprávy SMS či telefonické pozdravy nám zaslali: I. Stoecklerová, J. Tanger, G. Zahn, H. Volker, M. Puc, J. Kasal, J. a M. Kocourkovi, Ryklovi a J. Heryánová Ryklová, O. Zimová, Miklasovi, Polanských, Z. Hynek, B. Lorberová, J. Levý, Vališkoví, Vl. Hanzlík, D. Machovec, M. Doležil.

Písemná a obrazová blahopřání přišla od M. Puce, S. Daničkové, I. Stoecklerové, Mons. ThDr. J. Škarvady, MGV Eintracht Limburg (Th. Kraha), J. Makovce, D. Pavlíčkové, Typografické Besedy, L. Stehlíka, UČPS, PS Laetitia, Dvořáková KS z Kralup, D. Baxtera z Walesu, V. Pazderníka, B. Čandy, MPZ Tabor z Lokve, Hamburger Liedertafelu, I. a J. Kocourkových, PSSU Mostu, B. Píckové, UČPS Moravskoslezského kraje, Veteran klubu PSMU, J. Tangera, PS Slavík Pacov, PSJU – T. Pártla, J. Modrochové, F. Koudelky, Z. Janíka, J. Jand'ourka, Fr. Plívy, G. Kleinholze (Oberthulba). Na adresu místopředsedy M. Černého blahopřání došla z Corku (Irsko), z Barry (Wales), z Kotky (Finsko), Caen (Francie), Zwolle a Vlaardingenu (Holandsko), Trond-heimu (Norsko), Palo Alto (USA), Rigy (Lotyšsko), Kamniku (Slovinsko) a z Wintherthuru (Švýcarsko).

Za všechna ta krásná blahopřání do nového roku alespoň jedno, jehož si velice vážím. Je od mého přítele, básníka, tedy ve verších:

Nový rok
další krok
mezi hvězdičkou narození
a křížkem smrti
Letitým trvalkám
nejlepších předsevzetí
naroste pokaždé
nový list naděje

že právě tentokrát
rozkvetou konečně
skutkem

Všechno dobré
přeje ze srdce
Zdeněk Janík

Ohlédnutí

Pojišťovna – dnes velice frekventované slovo. Lze si pojistit život, lze si pojistit majetek, lze si pojistit vklady, ale nelze si dosud pojistit zdraví. Lze se pojistit proti úrazům, proti haváriím, proti ztrátám, ale nelze dosud pojistit činnost sboru. Tak potřebná pojišťovna ještě neexistuje. Jak by to bylo jednoduché. Onemocní vám zpěvák v tenoru, zavoláte na pojišťovnu a ta vám pošle náhradní hlas. Onemocní vám sbormistr, pojišťovna vám pošle jeho zástupce. Sbor funguje i nadále.

Ve sboru existuje jakýsi záchranný mechanismus. Měli jsme v závěru loňského roku možnost si tento mechanismus ověřit. V čem spočívá? V tom, že každý udělá něco víc, než by udělal v onom zaběhnutém soukolí. V tom, že každý převezme i část odpovědnosti za onu součástku v soukolí fungujícího sboru. Udělá prostě něco navíc, než obvykle. Nevěřili jsme, že to ještě dokážeme, ale nerezignovali jsme. A vyplatilo se nám to.

Naše předvánoční koncerty se konaly a byly úspěšné. Jak koncert v Chodovské tvrzi, který ležel zcela na bedrech malé hrstky zpěváků a Dušana Machovce, tak koncert u sv. Tomáše, který opět převážně připravil náš sbormistr St. Pešička. V tom kritickém bodu byla velmi důležitá slova Zd. Hynka a ochota D. Machovce a A. Džbánka přijmout odpovědnost za nácvik, dramaturgii a zajištění chrámových prostor a spolupracovníků.

A tak lze nyní v minulém čase mluvit o hezkém předvánočním koncertu, na němž zazářil ve dvou vstupech P. Štěpnička, v dalších pak Jana Heryánová Ryklová a ve Schubertově *Ave Maria* pak i s barytonistou V. Šolcem. Neméně významnou byla i umělecká činnost J. Kšici na tomto koncertě. Byl totiž angažován jako klavírní doprovod, ale po příchodu do kostela musel usednout ke zcela odlišnému nástroji - starému šlapacímu harmoniu. Klavír, s nímž jsme počítali, se stářím rozpadl. Především tedy díky sbormistru St. Pešičkovi a varhaníku J. Kšicovi dopadl koncert ke spokojenosti hojného našeho publika a nás samých.

Letošní vzpomínka na Jana Palacha

Nebyla ničím mimořádnou. Každoročně se přece scházíme na Olšanských hřbitovech v mrazivém lednovém dni. Letos v sobotu 15. ledna. My – tzn. pořadající Janua o.p.s. a další členové Společnosti Jana Palacha, studenti Gymnázia J. Heyrovského – sbor B^p Harmonie (L. Sládek) a PMS (St. Pešička). Jak i však vysvětlit účast hned 3 televizních kamer a řady fotoreportérů?

Janáček a Foerster

Stáli návštěvníci Foerstrovy síně (býv. fara kostela sv. Vojtěcha v Praze 1, Pštrossově ulici 17) se tentokrát sešli v sobotu 15. ledna odpoledne na koncert našeho sboru z děl obou jmenovaných skladatelů a na přednášku dr. V. Němce J. B. Foerster a Leoš Janáček – čestní doktoři. Přednáška o vztahu obou skladatelů a o jejich slavnostních promociích na čestné doktory před 75 a 80 roky byla zajímavým svědectvím o době, v níž oba žili.

My zpěváci jsme si uvědomovali v čem jsou oba rozdílní a v čem blízcí. Dynamičtější a složitější hudba L. Janáčka dnes namnoze vítězí nad niterností skladeb Foerstrovy. Ale hudba obou je opravdovým národním pokladem.

Jak se žilo před devadesáti lety

Rok 1914

Zima roku 1914 byla u konce, každý se těšil na to boží jaro. Rolník jak bude vesele sít, požehnání mu Bůh tu boží úrodu jak si zas něco odprodá a zaplatí ten nějaký ten nějaký dloužek který ho tak tíží. Dělník se těšil že stím božím jarem se otevře zas práce, zase peníze se vydělají, bude možno koupit lepší to živobití, neb přes zimu se zase dost ty zásobi vyčerpali. Děti se těšili jak zas bude tepleji že hned půjdou do školy bosí, a tak se těšil každý na to boží jaro, které vskutku přišlo. Laštovičky přilétli, skříván-ci se ozývali zkrátka jedna radost. Komu zdraví sloužilo, chtěl trochu pracovat, každému se dobře dařilo, a jak také né? vždyť 1. kg masa stálo 1.80-2.00 K. 1 kg mouky 40 haléřů, to byla ale ta nejlepší, 1 kg cukru 80 hal., 1 kg zrnkové kávy 4 Kr., 1 metrák pšenice 18-20 K. litr piva byl právě již drahý, neb se na něho stále přirážel pivní krejcar ale, -stál přece jenom 32 haléřů. Hubovalo se sice že je to moc, ale co platno, přece jen to byl požitek, když člověk v takovém vedru sedl v hostinci za stůl, poručil si sklenici piva. Hostinský přinesl pivo, pivo jako křen, jen se na něj jazyk třepal. Člověk se napil utřel vousi, poručil si 2 vuřty, snědl k nim 2 slané rohlíky, vypil ještě jednu, poručil si 1. vyřínku, při které vypil ještě jedno pivo a přečetl si noviny a pak platil:

3 piva = 48 hal., 2 vuřty 20 hal., 2 rohlíky 8 hal, 1 viržínko 19 hal. Dohromady 86 hal. byl najezen napytý, a šel pracovat a pracoval jako lev.

Převzato z rodinné kroniky kolegy Milana Černého

Životní jubileum našeho čestného člena Radovana Lukavského

Nevím, zda jsme si všichni připoměli významné jubileum našeho vzácného přítele herce Radovana Lukavského. Chci proto připojit několik údajů, které jsem čerpal z místního tisku (příloha „Pohoda,, k novinám „Princip,,).

Radovan Lukavský se narodil v Praze 1.11.1919, takže loni oslavil krásných 85 let. Když zabrousíme do minulosti, zjistíme, že tento „pan herec“ začal studovat filosofickou fakultu UK (čeština, franština) den po vyhlášení mnichovské dohody. Pak přišel 15. listopad 1939, konal se pohřeb Jana Opletala a den poté Němci fakultu zavřeli.

FZ: Zde si dovolím malou vsuvku: V onen památný den 17. listopadu se mohl setkat R. Lukavský setkat s Pepou Kocourkem, kdyby nezasáhl osud v podobě rozhodnutí, které studenta Radovana uchránila nezměrného utrpení. Byl totiž pozván svým přítelem, aby po plese přespal ve studentské koleji na Žižkově, kde byl právě v časných ranních hodinách Pepa Kocourek za dramatických okolností zatčen a obviněn ze zastřelení vojáka německého komanda. Radovan Lukavský pozvání k přespaní v koleji, které jindy využíval, bydlel totiž mimo Prahu, tentokrát odmítl a odjel posledním nočním vlakem domů do Peček. Tím se zachránil před zatčením a deportací do koncentračního tábora. Pepa Kocourek, ač od tatínka dostal naléhavou žádost, aby přijel domů, tatínkovi se ve snu zjevilo to, co pak skutečně následovalo, chtěl reagovat později. Pepa potřeboval stenografovat Masarykův projev večer vysílaný v radiu z Londýna a předat k rozmnožení. Odložil tedy svůj odjezd z Prahy až na druhý den. A to se mu stalo osudným.

Radovan šel pracovat na dráhu do Peček. Byl tam prý skvělý přednosta, všechny pečské vysokoškoláky přijal do služby jako traťové dělníky. Pak se stal telegrafistou v Českém Brodě. Tam prý ale pocítil ztrátu času a uvědomil si že konservatoř nezavřeli, protože to byla střední škola, nikoliv vysoká. A tak se přihlásil na herecké oddělení. Když si odbyl zkoušky, vyšel za ním předseda zkušební komise režisér Salzer: „Pane Lukavský, vy jste ajznbůňák? Člověče, vždyť vy už máte zaměstnání pod pensí. My vám nemůžeme zaručit, že se jako herec uживíte. To si opravdu dobře rozmyslete“. A pan Lukavský ho ujistil, že hned, jak to půjde, vrátí se na filosofickou fakultu, protože chce být kantorem a dělat pro studenty divadlo. Přijali ho, ale dlouho tam nepobyl, protože hned v druhém ročníku byl totálně nasazen do Reichu, kde se vyučil strojním zámečnickem. Po válce se však k herectví vrátil, a my můžeme jistě říci našťástí. Od roku 1946 natočil přes

sedmdesát filmů, odehrál nespočet divadelních rolí, a jedna byla krásnější než druhá.

Hraje dodnes, takže mu do dalších let popřejeme zejména zdraví a ono divadelnické „Zlomte vaz!“

Jan Urbánek, PSPU

Milý Jendo,

my jsme nezapomněli, Toník Džbánek předal našemu čestnému členu i za nás blahopřání a přání zdraví tomuto neúnavnému tvůrci našich národních tradic, našeho českého jazyka, našeho herectví a vůbec našeho lidství. Několikrát jsme měli tu čest spoluúčinkovat na koncertech v Praze i mimo Prahu a vždy to byl neobyčejný zážitek nejen pro přítomné diváky a posluchače, ale i pro nás spoluúčinkující.

Naše videotéka a zvukový archiv s vystoupeními Radovana Lukavského:

- F109 *Co život dal*, Koncert v Míčovně Pražského hradu 3. 6. 2001
- F113 MSFHR Vlachovo Březí 2001, koncert v divadle v Prachaticích
- Praha – Hamburg – Společná Evropa v díle JBF, kostel sv. Mikuláše 7. 10. 2002
- Zlatička – Radovan Lukavský – ČT 24. 12. 2004
- CD Zvukový dokument z koncertu v Míčovně 3. 6. 2001
- Osenice – svěcení varhan v kostele 22. 11. 2003

Pro milovníky memoárové literatury však doporučuji přímo skvost tohoto žánru – rozhovory vnučky Radovana Lukavského Mgr. Kláry Lukavské nazvané prostě *Rozhovory s dědečkem* (vydáno v Karmelitánském nakladatelství Kostelní Vydří v roce 2004).

Příprava na Foerstrový Osenice 2005

Probíhají pochopitelně už od ukončení předcházejícího ročníku, především však bylo nutné uzavřít ekonomickou stránku celého projektu. Že toto jednodenní setkání pěveckých sborů není jednoduchou záležitostí, to jistě pochopil každý, ale málokdo má představu o objemu finančních prostředků, které byly vynaloženy. Není žádným tajemstvím, že na konkrétní platby bylo vydáno necelých 150 000 Kč. Nejvíce bylo vydáno na dopravu sborů a cestné organizátorů. Přes 65 000 Kč, což je 43% celkových výdajů. Druhou největší položkou jsou výdaje za stravné, asi 26% výdajů, propagace necelých 12 000 Kč, což je jen 8%. Všichni účinkující – amatéři účinkovali bez nároku na honorář, profesionálním umělcům bylo vyplaceno nepatrných 5 000 Kč, což jsou pouhá 3% celkových výdajů. Tato částka nepokryla ani jejich cestovní výlohy. Dále bylo třeba zaplatit nájem nezbytných zařízení, materiál a služby, 16 700 Kč, asi 11%.

Kdo se podílel na financování tohoto projektu? Z dotace Ministerstva kultury ČR bylo na dopravu a propagaci využito a řádně vyúčtováno 50 000 Kč, tj. 36.4%.

Největším donátorem byla Obec Dětenice, která na festival věnovala více než 57 000 Kč, tj. 41.7%. Mimo tuto konkrétní částku věnovala i obrovské množství práce a úsilí do zdárného průběhu celého festivalu. Nejsou zde zahrnuti ani prostředky na pohoštění v Osenicích, ani prostředky na zajištění koncertů a přijetí sborů v Dolním Bousově, ve Starých Hradech, v Rožďalovicích a Veliši. Hrubým odhadem bylo vynaloženo i zde na 50 000 Kč. Dalšími sponzory byly PMS (PSPU, PPSS a PST). Vynaložených 20 000 Kč představuje 14.5 % celkových nákladů. Téměř 10 000 Kč věnovaly Oblastní výbory UČPS Prahy a Středočeského kraje a Východočeského kraje jako příspěvek na dopravu svých sborů, což je více než 7%.

Jen za přispění všech bylo možné toto krásné setkání na počest Foerstrova rodu uskutečnit.

Bílá místa na mapě Foerstrových Osenic

Část svého projevu na festivalu v Osenicích věnoval Dr. Václav Němec dne 5. června 2004 pobytu studenta Foerstra v Malém Rohozci a nezapomenutelnému návratu skladatele J. B. Foerstra do Jičína. Slíbil jsem, že i tuto část projevu otiskneme ve Zpravodaji. Zde je:

Hedvička – o tři roky starší dcera dědečkova bratra – otevřela studentu Foerstrovi další lokalitu Českého ráje – Malý Rohozec u Turnova. Tam vyrůstala ve své rodině, která pražského příbuzného několikrát pozvala k prázdninovému pobytu. Cituji z *Poutníka*: ...Když tatínek dočítal (zvací) list, objevil se ve dveřích dr. Amerling. .. „Pepa pojedje na prázdniny do Turnova,“ řekl mu tatínek. „Nu, hochu, to z tebe bude romantik,“ odpověděl dr. Amerling. Nerozuměl jsem cizímu slovu, i čekal jsem na otcův výklad, jenž vyzněl v ten smysl, že turnovský kraj je částí Českého ráje a že v duších přístupným dojmům vyvolává zvláštní naladění, jež se zve romantickým. – Byl jsem ovšem napjat a žádostiv, až spatřím tu zaslíbenou zemi romantiků, kam mne vábila nejen zvědavost, nýbrž i cit, pro nějž jsem neměl jména, ale jehož cílem byla sestřenička Hedvika. – Po příjezdu byl zklamán. Hedvička po celý měsíc byla u příbuzných v Liberci. Ale – jak vzpomínka pokračuje: Dobrý strýček ... vypravil nás téměř denně na nějaký výlet do divukrásného kraje. Turnov, lázně Sedmihorky, Valdštýn, Malá Skála, ano i Trosky a Kozákov jsme postupně navštívili, a podniknuta i dlouhá výprava na několik dní do Osenic přes Žehrovský les, jenž tehdy slynil jako les obývaný loupežníky a proto obávaný. Dr. Amerling měl pravdu: to byl kraj, to byly prázdniny pro romantika.

Celkem tři kapitoly Josef Bohuslav Foerster věnoval ve svém *Poutníku* prázdninovým pobytům v Rohozci. Ta třetí se týká doby, kdy tam přijel už po Hedviččině úmrtí. Mistrovskou zkratku svého tehdejšího rozpoložení uzavírá větami: Nikde není patrné změny. Ale mně je nevýslovně smutno. Není tu duše – Hedvička je mrtva.

Po mnoha desetiletích LP 1923 – v 64. roce svého života – se Foerster vrátil do Českého ráje, aby se v Jičíně zúčastnil představení své opery *Eva*, nastudované místními amatérskými silami. Těžce se tehdy vyrovnával se ztrátou jediného synáčka, zdálo se mu, že o jeho dílo – s výjimkou některých široce zpopularizovaných sborů – již nikdo nejeví zájmu. Snad i do Jičina tehdy odjížděl jen ze společenské povinnosti, aniž by očekával nějakou mimořádnou událost. Nadšené přijetí jeho samého i jeho díla po nečekaně hodnotném výkonu všech účinkujících ho přimělo zveřejnit hned po návratu nadšený referát zakončený těmito větami:

... A bylo to divadlo nezapomenutelné krásy, zřítí ovoce nadšení a oddané lásky. Neboť zde byl jimi každý naplněn a každý byl plamenem, jenž svítí a hřeje, ať již stál ve světle ramp na jevišti, usednul v orchestru aneb v přítmi hlediště, každý byl částí velkého společenství, spojeného láskou a odcházel s *Evou* očistěn a krásný. Pro ten zázrak, pro závatné a neobsáhlé, vše vyvažující, bolestiplné a posvátné blaženství lásky zůstane provedení *Evy* v Jičíně navždy v paměti nejvděčnější. – Dni jičínské, tklivě krásné, nezapomenutelné – byly jste. A byly jste zář a jas a já to světlo nosím v srdci svém.

Není divu, že po takovém zážitku stává se Foerstrovi Jičín městem po Praze nejmilejším a že navazuje přátelské styky zejména s rodinou Volfovou, která dodala památnému nastudování oba hlavní protagonisty: představitelku *Evy* Jarmilu Královcovou, roz. Volfovou a představitele Mánka Dr. Svatopluka Volfa. Z paní Jarmily se dokonce stala „coelestis amora socia“ – družka nebeské lásky. Chtěl bych ovšem upozornit, že u Foerstra význam slova „láska“, musíme chápat vždy jeho očima i jeho čistým srdcem. Nejde to o dnes tak zjednodušené pojetí, paradoxně často doplňované na „lásku se vším všudy“. Na důkaz jen několik úryvků z řeči, kterou Mistr pronesl na přátelském večeru po slavnostním koncertu v Jičíně 18. května 1940:

... důvod, že je mi (Jičín) tak drahý, je ten, že jsem zde našel takové teplo, jež může dát jen srdečnost, a nebojme se říci – láska. Všechno na této zemi povstalo z lásky a z ní těžilo, těžilo a vždycky bude těžít umění. ...

Bez rozpaků tvrdím, že hudba vzniká z lásky k Bohu. Srdce překypující není spokojeno jen slovem, chce výš a výš, chce uchvátiti a povznést. ... Hudebník útočí na naše srdce. Důležitým momentem je rozumová složka, ale hudebník nemá podkladu, nemá vzoru, je abych tak řekl dobrodruhem ideálů. ...

Nebyli bychom tu, kdybyste nemilovali hudbu. Páni učitelé by tu nebyli a nedojížděli by tak obětavě, kdyby neměli lásky k hudbě. ... Tedy tomu ideálu – lásce, řeknu přímo lásce svých jičínských přátel, vroucně a vděčně pronáším své díky.

Často a rád se pak Mistr Foerster vracel do Jičina a jeho blízkosti – třeba i na dovolenou (Valdštýn, Prachov). Ještě v roce svých devadesátin zastavil se tu krátce „inkognito“ při cestě z ozdravného pobytu v Krkonoších.

Osenice – Malý Rohozec – Jičín

V tomto trojúhelníku je prostor, který od dětských let až do posledních dnů života dával Josefu Bohuslavu Foerstrovi mocné impulsy lásky k Bohu i lidem, prostor, v němž našel mocné inspirační zdroje (vzpomeňme na sbor Velké širé rodné lány, na Osenickou nebo Jičínskou suitu), prostor, v němž našel bytosti jedinečného duševního souznění, prostor, v němž mohl stopovat zakořenění svého rodu – vždyť na zdejších (už zrušeném) hřbitově byla pochována jeho vlastní (nikdy osobně nepoznaná) babička, první choť osenického dědečka.

Zde si od dětských let osvojoval program, kterým se řídil po celý život. Jde o jednoduchou výzvu, kterou on sám ochotně rozšiřoval: Služme Bohu a kráse!

V. Němec

Vážený čtenáři, zajisté jsi poznal, že oním bílým místem na mapě Foerstrovy Osenice je Malý Rohozec. Festival letos vstupuje do 5. roč. – jubilejního. V průběhu předcházejících ročníků jsme se dotkli všech míst, která v onom pomyslném trojúhelníku jsou. Ale dosud nikdo nepřinesl svědectví či zprávu z tohoto místa. Najde se někdo?

Z Anglie do Osenic

Jako vánoční dárek jsme obdrželi vzácnou relikvii. Bratr generálmajor Míla František Kašpar, nyní předseda Československé obce legionářské v zahraničí si ji vzal sebou do exilu po roce 1948. Opouštěl svou vlast již podruhé, prvně před nacistickou okupací, podruhé před nebezpečím komunismu. Byl přece příslušník Západní čs. armády a bojoval za druhé světové války za naši vlast v Anglii. Odnesl si vzácnou knihu, která byla vydána v dubnu 1942 v nakladatelství L. Mazače v Praze – knihu J. B. Foerstra *Poutník*.

Nyní, když se jako devadesátiletý stěhuje do menšího bytu, rád by tuto vzácnost někomu předal. Odpověděl jsem mu, že bychom jeho dar přijali do Památníku Foerstrova rodu v Osenicích. Je tedy tato vzácná kniha i s věnováním připravena jako exponát k předání při festivalu Foerstrovy Osenice 2005. Věnování navazuje na naše pozdravy z domova, které jsme zpěvem předali našim padlým hrdinům pochovaným na hřbitově v Brockwoodu a zapsaným na pamětní desce ve Westminsterském opatství v Londýně. Zde zpívaly Pražské mužské sbory Smetanova Věno při svém zájezdu do Walesu v roce 1997. Zde položila kytici a zazpívala naši hymnu společně s přítomnými legionáři i naše delegace na oslavy jubilea sboru v Barry ve Walesu v roce 2002. Je tedy dar generálmajora M. F. Kašpara i poděkováním za naši návštěvu v Londýně a Brockwoodu.

Vzácný rukopis

Rukopisy slavných spisovatelů, básníků skladatelů jsme zvyklí obvykle vidat v muzeích, depozitářích nebo na fotografiích bibliografických tisků. Byl proto pro mne velkým překvapením nález rukopisu mezi převzatými dokumenty z pozůstalosti našeho čestného předsedy Pepy Kocourka. Uvědomil jsem syny inženýra Kocourka a požádal je o to, aby se jako dědicové vyjádřili k mému úmyslu tento nález zveřejnit a věnovat do Památníku.

Ano, správně tušíte. Jde o nález rukopisu jedné z nejznámějších skladeb J. B. Foerstra *Dněpr* (na slova Josefa V. Friče). Skladba je v seznamu skladeb pořízeném Jaromírem Fialou zařazena mezi mužské sbory bez průvodu do cyklu 8 sborů nazvaném Sluncem a stínem a byla složena kolem r. 1934, vydaná jako op. 118 Foerstrovou společností č. 6. faksimile otištěno ve Foerstrově čítance, str. 15. (jak je uvedeno v monografii JBF autorů Bartoše, Pražáka a Plavce z r. 1949).

Z rukopisu lze vyčíst i další zajímavosti: skladatel ukončil toto dílko 29. dubna 1935, jak je patrné ze zápisu skladatele za dvojčárkou na 3. systému na druhé stránce svým typickým „Bohu dobrotivému díky a čest!..“, pod již uvedeným datem ukončení je i jeho parafa JF, tedy nikoliv nepřesně kolem r. 1934, jak je uvedeno v monografii JBF.

Nic nevíme o prvním provedení této skladby, ale o 5 let později je na druhé straně rukopisu zapsaná dedikace: „Příteli svému pf. Dr. Jos. Bartošovi, vděčně za Jičínskou výstavu. 25.VI.40 Jos. B. Foerster“. Je možné, že měl skladatel rukopis stále u sebe a teprve v roce 1940 jej věnoval J. Bartošovi.

Když porovnávám objevený rukopis se sborovou partiturou, která je v archivu PSPU, je patrné, že bylo pořízeno faksimile, podle něhož byl sbor studován. Zda měl na jeho vydání ještě nějaký podíl Foerster, nevíme. V PSPU studoval a provedl tento sbor M. Doležil. Je možné, že mu sbor *Dněpr* věnoval právě J. Bartoš.

Svědčí o tom poznámka na záhlaví vedle titulu skladby: „Drahému p. prof. Met. Doležilovi k připomínce společné látky foerstrovské upřímně oddaný 3. IV. 1942. Josef Bartoš.“

Další zajímavostí tohoto rukopisu je, že veškerá dynamická znaménka jsou psána červenou tužkou. Tempová označení jsou podtrhána rovněž červenou tužkou. Je možné, že měl na dynamice nějaký podíl právě sbormistr prof. Metod Doležil? Nevíme. Jak je patrné, je mnoho otazníků, které vybudil tento vzácný rukopis.

Festival Foerstovy Osenice 2005 se nám jeví jako nejvhodnější příležitost k představení tohoto rukopisu veřejnosti a jeho předání Památníku Foerstrova rodu. Tak vyzněla dohoda se syny našeho čestného předsedy Ing. Jaromírem Kocourkem a JUDr. Milanem Kocourkem, dědici této vzácné relikvie.

Nástup do nové etapy?

Málokdy se stává pěveckému sboru, že stávající sbormistr uvádí do funkce mladého nastupujícího adepta této řehole. Obvykle sbormistr odejde a prostě přijde jeho nástupce. Aby vedle sebe setrvali dva sbormistři, to se stává málokdy. My bychom si však tento stav opravdu přáli, aby v našem tělese upřímná spolupráce ještě dlouho nalezla své místo.

Již před půldruhým rokem jsme se pokoušeli získat mladého sbormistra. Na doporučení nastoupila mladá nadějná sbormistryně. Dlouho se ale u nás neohrála, ač jsme si zpívat pod vedením mladé a sympatické sbormistryně opravdu přáli. Nepovedlo se. A tak až o rok později krizová situace přinutila naše vedení k dalšímu rozhodování. V prosinci minulého roku jsme pozvali na základě doporučení dalšího adepta. Byl jím tentokrát mladý muž, o němž se více dozvíte z rozhovoru, který jsem s ním natočil na 6. zkoušce, kdy mu umělecký vedoucí prof. Stanislav Pešička svěřil nastudování, spíše obnovení nastudované části Beethovenovy *IX. symfonie – Ódy na radost*. Protože opravdu ve zkouškách nebyl čas na seznámení, využívám těchto stránek našeho Zpravodaje, abych čtenářům sdělil obsah našeho rozhovoru. Dost možná, že bude mít i historický význam pro samotného aktéra a možná i pro naše sborové těleso.

Představte se, prosím, našim čtenářům: „Jmenuji se Solon Kladas a narodil jsem se 29. května roku 1979 v řecké části Kypru ve městě Limasol a jsem tedy kyperský Řek.“ *Já k tomu dodávám, že Limasol (Lemesos) je druhé největší a nejvýznamnější město ostrova Kypru se 137000 obyvateli (1992). Je zde textilní, obuvnický a potravinářský průmysl, je střediskem cestovního ruchu a významným přístavem.*

Jaké vzdělání jste získal ve své domovině? „Vedle základního vzdělání jsem absolvoval lyceum a individuálně jsem studoval už od 6. let klavír u prof. Petra Christodulise a tam jsem získal hudební vzdělání – hudební nauky, hudební teorie, harmonie a hudebních forem.“

Jak a kde se vzděláváte nyní v České republice? „Už pátým rokem studuji na Pedagogické fakultě obor hudební výchova a sbormistrovství. Nyní v posledním semestru dokončuji svou diplomovou práci a připravuji svůj absolventský koncert.“ *Jaké je téma Vaší diplomové práce, můžete nám prozradit?* „Samozřejmě, téma je o sborové tvorbě Petra Ebena se zaměřením na jeho dětskou sborovou tvorbu.“ *Jistě velice zajímavé téma. Kdo Vás formoval po hudební stránce, máte nějaký svůj vzor?* „To je na krátký rozhovor obtížné téma. Na fakultě jsem se setkal se svými vysokoškolskými profesory, v prvním ročníku to na dirigování byla Dr. Ivana Štíbrová, pan prof. Jiří Kolář, kterého mám velice rád a poté jsem získával znalosti o dirigování u pana prof. Miroslava Košlera.“ *Musím Vám prozradit, že s panem profesorem Kolářem spolupracuji*

v Unii českých pěveckých sborů a on na Vás také vzpomíná.

Učil jste se zpěvu, nebo zpíváte bez odborné přípravy?
„Především musím říct, že jsem začal se zpěvem už doma na základní škole v dětském sboru, a pak na střední škole a lyceu ve školních sborech a zde na Pedagogické fakultě jsem členem fakultního sboru a sboru výběrového, který se jmenuje Canzona a zde zpívám bas.“ *To není sbor Iuventus Pedagogica?* „Ne, tento sbor je dívčím – ženským sborem, založil a vedl ho můj milovaný profesor Jiří Kolář a nyní ho vede paní prof. Štíbrová.“

Chcete se po studiu sborovému zpěvu věnovat? Jako zpěvák či jako sbormistr? „Samozřejmě po studiu sbormistrovství bych se tomuto oboru chtěl věnovat jako sbormistr.“ *Máte už nějakou představu o svém dalším působení?* „Mám zatím jen mlhavou představu, dostal jsem nabídky jen na dobu neurčitou, a chtěl bych po ukončení studia si vše srovnat a vybrat si samozřejmě to nejlepší.“ *Máte už nějakou představu o svém absolventském koncertu? Znáte už termín koncertu?* „Ano, koncert budu mít 28. dubna v Majakovského sále Národního domu na Vinohradech v Praze 2.“

Kde tady v Praze bydlíte? Bydlíte na koleji? „Ano, bydlím na vysokoškolských kolejích Na Větrníku v Praze 6. Tam mám možnost se stýkat se svými vrstevníky, mladými lidmi. Bydlí tam spolužáci a spolužačky z fakulty, kteří se rovněž věnují sborovému zpěvu v různých sborech. Především ve fakultních sborech a některých dalších sborech mimo fakultu.“

Myslíte si, že by bylo možné zde získat do našeho sboru mladé zpěváky? Chtěl byste se v tom angažovat? „Samozřejmě, že je těžké do takového sboru získat mladé lidi, ale dostal jsem už nabídky od různých kamarádů, kteří by rádi zpívali ve vašem sboru. Oni znají vaše těleso, vědí o sborové tradici tohoto tělesa a rádi by zde zpívali.“ *Já myslím, že to je náš sen a bylo by to potřebné získat mladé zpěváky do všech hlasů. Kdybyste se v tom angažoval, byla by to ta nejdůležitější věc, kterou bychom od Vás mohli očekávat.*

V našem sboru jste teprve měsíc. Jak se zde jako sbormistr cítíte? „Jako sbormistr jsem zde spokojen, skoro spokojen. Spolupráce s vašimi členy je velmi dobrá, jsem s touto spoluprací spokojen. Ne úplně spokojen, ale jsme na dobré cestě.“ *Máte už nějaký blízký cíl tohoto působení?* „Pokud dá Bůh a zůstanu na dlouhou dobu v České republice, chtěl bych toto těleso dále rozšiřovat o nové zpěváky.“ *My bychom si přáli totéž. Jsou tedy naše cíle naprosto shodné. Přejeme Vám úspěšné zakončení studia, slibuji Vám za všechny naše členy všemožnou podporu a úspěch Vašeho absolventského koncertu. Vaše záměry jsou*

pro nás perspektivou do dalších let. Děkuji Vám za rozhovor.

Kalendárium podle J. Němejce

Narozeniny: 5.3. Fr. Koudelka (63), 13.3. V. Polanský (57), 14.3. O. Lipš (65), 18.3. VI. Vinkler (75), 25.3. J. Makovec (74), J. Jedlička (78), 31.3. Zd. Hynek (59); 1.4. T. Šobr (44), 2.4. Fr. Borkovec (78), 6.4. Zd. Slavík (85), 13.4. A. Gabor (65), 17.4. O. Duzbaba (67), 22. 4. A. Šotola (57).

Jmeniny: 1.3. Bedřich Hladík, 5.3. Miroslavové Austera, Ryba, Víšek, 17.3. Vlastimil Žižka, 19.3. Josefové Jandourek, Jedlička, Klička, Miklas, Stibůrek, Vich; 2.4. František Borkovec, 9.4. Dušan Makovec, 24.4. Jirkové Hlaváček, Němejce, Štembera, Vystrčil, 27.4. Vlastislav Lutrýn, Jaroslav Unger

Přejeme všem pevné zdraví!

Co připravujeme

- ❖ 24. 3. 2005 sbor z opery *Jakobín* (školní scéna) s orchestrem ČVUT a dalšími sbory, U Salvátora
- ❖ 22. 4. 2005 spoluúčast na koncertu něm. sboru Werk Chor Hülls Troisdorf, kostel sv. Tomáše na Malé Straně
- ❖ 24. 4. 2005 v 9.30 hod. mše za ing. Josefa Kocourka v katedrále sv. Víta na Pražském hradě, zpívá WCHH Troisdorf
- ❖ 28. 4. 2005 spoluúčast na koncertu absolventů PF UK (sbm. Solon Kladas) v Majakovského sále Národního domu na Vinohradech
- ❖ 30. 5. 2005 zahájení festivalu Foerstrovy Osenice vzpomínkou u hrobu JBF na Olšanských hřbitovech
- ❖ 4. 6. V. roč festivalu Foerstrovy Osenice 2005
- ❖ červen 2005 (datum bude upřesněno) koncert z díla J. B. Foerstra na zámku v Lužanech, pořádá Nadace Hlávkových
- ❖ 7.-9.10. VI. roč. MSFHR ve Vlachově Březi

Pozvánka na přátelská setkání staré gardy vždy první pondělí v měsíci v restauraci Viktor Proedeleff, Řípská 19, Praha 2 (tel. 608741357) od 15 hod. Zve Jirka Štembera (tel. 286 883 446).

Zaplatili jste již za letošní ročník Zpravodaje PSPU ? Řada z vás už ano, zaplaťte i Vy! Do 31.1. na náš účet nebo do 15.2. v hotovosti jsme přijali na letošní Zpravodaj finanční příspěvky od B. Čandy, M. Doležila, B. Pícková, J. Miklas, R. Stonjek, H. Myslík, O. Mičunek, V. Pazder-ník, Zd. Slavík, Th. Pártl, O. Zimová a významné dary od A. Švandové a T. Tláskalové. Všem ze srdce děkujeme, Váš zájem je velkou podporou pro naši činnost. Číslo účtu PSPU u ČSOB: 575765063/0300.